

Tökéletes magasság

Móninak nagyon nem tetszett, hogy más, mint a többiek.

Írta: **Richard M. Romney**
Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„Olyan picike vagy! – mondta Zsombi. – Mini Móninak kellene hívnunk téged!”

Móni megpróbált mosolyogni. Az iskolában a többi gyerek sokat ugratta az alacsony termete miatt. Egészen aprónak született, és nem nőtt olyan gyorsan, mint a többi gyermek. De nem tetszett neki a Mini Móni név. Nem szeretett más lenni, mint a többiek.

„Olyan kicsi vagy, hogy lehet, hogy soha nem nősz nagyra” – állapította meg Marci, amikor kimentek a szünetre.

„Tudom, hogy alacsony vagyok – mondta Móni. – De semmit sem tehetek ellene. Menjünk inkább játszani!”

Móni elszaladt, hogy focizzon a többi gyerekekkel. Ide-oda rugdosták a labdát. Mindannyian jól érezték magukat együtt.

De Móni hamarosan nagyon elfáradt. Lassan elsétált a pályától, és leült a fűbe.

Nemsokkal később odajött hozzá a barátja, Janka. Jankával együtt jártak az elemibe is, az egyházban.

„Jól vagy?” – kérdezte Janka.

„Persze – felelte Móni. – Csak egy kicsit pihennem kell. A tüdőm kifárad, amikor sokat futok, mert nem túl erős.”

Janka leült Móni mellé. Kitéptek pár fűszálat, és apró

gyűrűket és karkötőket készítettek belőle. Beszélgettek az iskoláról, a barátaikról és a házi feladatról.

„Hallottam, mit mondott Zsombi – jegyezte meg Janka. – Sajnálom, hogy Mini Móninak hívott.”

Móni csak bólogatott.

„De szerintem pont tökéletes a magasságod!” – mondta Janka.

Móni elmosolyodott, majd átnyújtotta Jankának a fűkarkötőt, amit készített.

A következő vasárnapon Móni az istentiszteletre készülődött. Felvette a ruháját és megfésülködött. Aztán a szekrényben lapuló apró cipőjére grimaszolt. Biztos volt benne, hogy az elemis osztályában senki más nem visel ilyen picike cipőt.

Móni átvonszolta magát a gyülekezeti ház folyosóján. Amikor odaért az elemis osztályához, Janka már kint várta.

„Van számodra egy meglepetésünk! – kiáltotta Janka. – Gyere, nézd meg!”

Amikor Móni belépett a terembe, a többi gyermek és a tanítójuk, Balog nővér, egy ragyogóan feldíszített táblára mutattak. A

tábla tele volt ragasztva szívecskékkel. A szívecskékre üzenetek voltak írva, amelyek így szóltak: „Móninak nagy a mosolya! Móninak nagy a szíve!”

„Tetszik? – kérdezte Janka. – Balog nővér segített nekünk elkészíteni.”

„Imádom! – felelte Móni. – Köszönöm!”

„Szerettünk volna emlékeztetni téged egy nagy igazságra – mondta Balog nővér. – Mennyei Atyánk mindegyikönket szereti: az alacsonyakat, a magasakat, a nagyokat, a kicsiket. Ez neki nem számít. Mindannyian az Ő gyermekei vagyunk, és Ő mindegyikönket szereti.”

Móni felnézett a táblán lévő szívecskékre és nagy mosolyra húzta a száját. ●

Az eredeti történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

